

PAPIETU

La Llga. — Apa. petit, clavalshi una ganivetada, pera que no tornin a demanar l'abolició de la pena de mort.

ESPECTACLES

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyr

Music Hall **BOSQUE** Istiu 1911

NITS DESDE LES 10

Colossal èxit, per primer cop a Barcelona, de 16 campeon de fama mundial

LLUITA GREG-ROMANA

Gran èxit del

TRIO DELMONTE

Treballarán, además de la lluita, totes les artistes de la Troupe

Glorietes veranejes al fons del Bosc

Butaca amb entrada 1'25.-Entrada General 0'50

En la sala d'espectacles, en els palcos y en el jardí les consumacions a preu corrent. Restaurant a la carta.

SATURNO-PARQUE

PLASSA D'ARMES DEL PARK

LLOC DE REUNIO DEL MON ELEGANT

SPORTS Y ATRACCIONS MODERNES

Entre elles les incomparables montanyes Urales y l'emocionant Water-Chute

AVIAT SPORTS NOUS

ELEGANT MUSIC - HALL

per seccions

Hermosíssim conjunt d'artistes. — Gran èxit de la **SERRANITA**, **BIANCA NOVELLI**, **CATHOR**, **LES GARY-USET** y **TOISET**

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 3.—Nit a les 9.—Troupe de varietats.—Sarsueletes còmic-sugestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lucles de la casa **Pathé Frères**.

Exitàs colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plé d'honestitat y de confort.

Balis de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradíssim y lloc de reunió de l'élite barcelonina

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

LA RABASSADA

Inauguració el 15 de Juliol de 1911

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIO-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de París.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.

Cuberts a 5 ptes. Preu fíxo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º **TRANVIA DIRECTE** desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers para portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

L'espectacle de concert més nodrit de Barcelona, aont treballen les més hermoses, fresques y atractives dones de la temporada d'estiu.

Si cerquen l'ambient de frescor, benestar y repòs, que tant se desitja en aquest temps, no deixeu d'assistir a aquest local, el més fresc, còmode y elegant, punt de reunió del món alegre y distingit de Barcelona.

Airejat y esplèndit foyr aont se dansa a totes hores.—Restaurant de primer ordre. Consumacions classe extra.—Servei esmerat.

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir

de la carta - De 11 a 3tarde

OBERT DIA Y NIT

XAMPANY NOYET

Gran marca. —Premiat en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

De venda: En tots els Colmados, Hotels, confiteries y Bars

Ideal - Cine

Corts Catalanas, 605 y 607 (entre Paseig de Gracia y Rambla de Catalunya)

LOCAL FRESC, CÓMODO Y AGRADABLE. LLOC DE

REUNIÓ DE L'ÉLITE BARCELONINA

ES LA SALA MES XIC Y LA QUE REUNEIX TOTES

LES CONDICIONS PERA SATISFER AL MES EXIGENT

Tots els dies variacions notables en el programa. — Les sessions duren tot el temps
que desitja la concurrència

Unic que cada dijous obsequia a tots els nens y sorteja entre ells joguines de molt valor

BISUTERIA

DE

COTS Y DURBAN

JOIES de gran
fantasia

Pintetes : Diademes
Adornos pera'l cabell
amb

PEDRERÍA

Passadors sombrero
Pendentif, etc., etc.

Borses moda de Paris

**NOVETAT : BON GUST
ECONOMIA**

Hospital, 11 (prop a la Rambla)

JUPINAMBA

C
A
F
É
S

C
A
C
A
O

**XACOLATES
BOMBONS Y THES**

NEURASTÈNICS

USEU EL

≈ TROPHOGENO FONT ≈

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MAQUINES Y AUTOMÒVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Còrrega, 356. - GRÀCIA

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *Incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

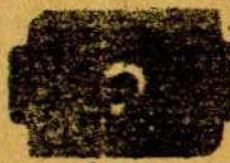
VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Corts, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder y cadenetes. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos. —Voleu assegurar el pis, armari y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats **BON GORGUE** o bé **CLAU DE SERRETA**. —Construcció y reparació de panys de seguretat. —Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

Dr. Castellarnau

VIES URINÀRIES : MALALTIES SECRETES

APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.—**Rambla del Centre, 11, pral.**

Demanis pera curar les **MALALTIES NERVILOSES**

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

Universalment Reconegut pels Metjes més Eminentis

Es d'acció ràpida y meravellosa en la **EPILEPSIA**, (mal de Sant Pau), **COREA** (ball de Sant Vito), **HISTERISME**, **INSOMNI**, **CONVULSIONS**, **VÈRTIGS**, **MAL DE CAP** (migranya) **CATARRO DELS NENS**, **PALPITACIONS DEL COR**, **DELIRI**, **DESVAINEIXEMENT**, **PÈRDUA DE LA MEMORIA**, **AGITACIÓ NOCTURNA** y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de **BROMURANTINA**

Farmacia del Dr. **AMARGÓS**, PLASSA DE SANTA ANNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barharà, 35, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense algun no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelayo, 38

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIO

ESPANYA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals

PAPITU

Tot per un ral

No han deixat mai els barbers la fama d'homes de la Humorada. Ells tranquils, ells xerraires, ells *corridos*, però ells, també republicans de tota la vida. En molts pobles contra l'iglesia està la barberia y el barber es el rival del senyor rector. No diuen alguns que l'estrena de *Les bodes de Figaro*, de Beaumarchais, contribuïren a la revolució francesa? Doncs qui sab si de les barberia ne sortirà l'espanyola? Per alguna cosa en Lerroux lo primer que posà en La Casa del Poble fou una barberia. No pera pendrelshi el pel, sinó pera que servis de club y els revolucionaris lerrouxistes s'anessin acostumant a la vista y maneig de les armes blanques. Qui sab, tornem a repetir, qui sab si la república enlloc de portarla un sabre, com molts creieu, serà portada per una navaja d'afeitar.

Què a que venen aquestes disposicions? A lo següent. A Girona existeix un barber que's diu Pere Puig, plé de bones navaixes, de bones idees y de bones pensades. Ara s'ha fet unes targetes anunciant l'establiment que diuen aixís:

*Peluqueria
Republicana Anticlerical
de
Pedro Puig Bouille*

No hi ha manca més que una nota que digui:
Se afeita, riza y corta el pelo, sin necesidad de Sacramentos.

La famosa revista del famós Rucquenobado

Cataluña abans *La Cataluña* es actualment, y fins que l'impresor digui prou, la revista del gran polígraf mossen Rucquenobado. Ell n'es el redactor en cap, y també el redactor en cúa, puig, generalment, tot sol la fa y—ai!—tot sol la llegeix.

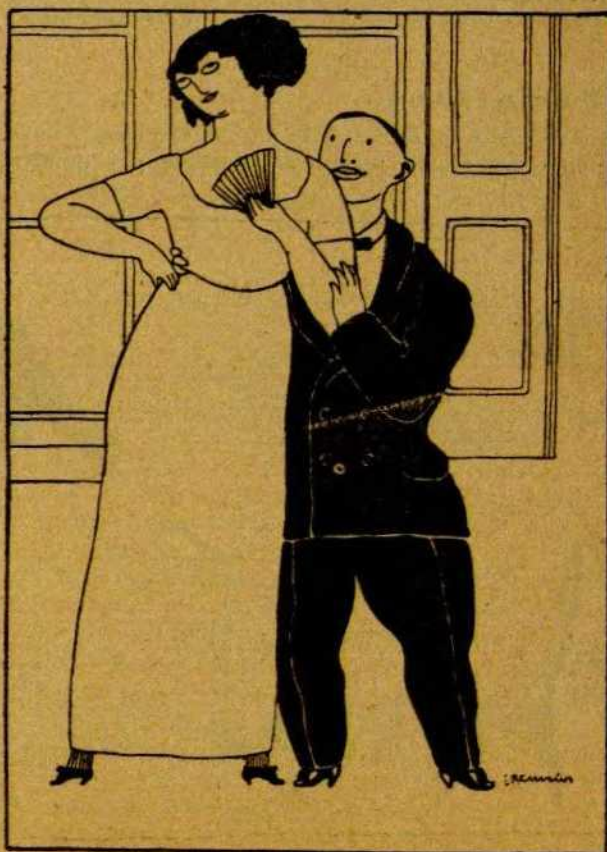
Té, emperò, devegades, algun que altre col·laborador que's conforma a escriure articles de franc. Entre

aquets hi ha un que's firma amb les inicials P. P. N. (Papanates), el qual, en el darrer número de *Cataluña*, publica un escrit sobre les vagues angleses, ont hi ha més errades y tonteries que paraules.

A la primera ratlla ja hi llueixen dugues aserades. Parla d'un tal Fournier, col·laborador de *La Dépêche*, y'l presenta com a sindicalista de marca. Doncs el nom d'aquest senyor no s'escriu Fournier, sinó Fournière, y no es sindicalista, ni molt menys, sinó un pacífic catedràtic socialista de París.

Una mica més avall, parla de l'expresident del Consell de Ministres de Fransa, M. Bryand. Malgrat haverse estampat el nom d'aquest cent mil voltes en la premsa nacional y estrangera, el Papanates de *Cataluña* li penja una y com una casa.

No podrien els saberuts redactors de *La Veu de Catalunya*, que tant gelosos se mostren de l'escrupolosa ortografia dels noms propis, donar algunes llistons als seus companys de la famosa revista del senyor Rucquenobado?

—Estigas quiet que'ns veurà!

—Si no més tens por d'aixó esperat que tancaré els finestrons.

El robo de la Gioconda

(Nota. Coneguda es de tothom la desaparició, del Louvre, del famós quadre de Lleonart de Vinci, la *Gioconda*. El robo ha commogut a tot el món, fins al mateix que va afanar el retrat, tant que a hores d'ara no'n sab pas què fer. El telegraf ha comunicat arreu tots els detalls del robo y de les investigacions que s'han fet per descobrir als autors. El PAPITU, per no esser menys que'l famós fil directe de *La Vanguardia*, ha establert comunicació amb París, a fi de poder donar detalls sensacionals als nombrosos llegidors de la no menys sensacional desaparició de la *Gioconda*. Y ara, llegeixin nostres telegrams.

París 21, a les 11'30 (rebut amb retràs de cinc dies).

El quadre de la *Gioconda*, ha sigut afanat. Ignorem qui es l'autor. Cap sospita sobre regidors al us del día, puig aquestos no estan per quadros, sinó tot lo més per marcs. (El cambi vegis a cà l'Arnús).

Corresponsal.

París 21, a les 18'50.

Amb motiu de la desaparició de l'obra den Lleonart de Vinci, s'han venut nombroses fotografies y copies de la taula robada. Preguntat en Forgas, què n'opina de la *Gioconda*, ha dit:

—Oh, es una obra magnífica... La he visto seis veces en el Liceo!...

Corresponsal

París 22, a les 9'55.

El Ministre de Belles Arts, no pensa en altra cosa, que en substituir lo més aviat possible per un'altra

obra, el quadre desaparegut den Vinci. Diuen que hi penjaràn una gitana den Carles Vázquez. Tot podria esser.

Corresponsal

París 23, a les 14'22. (Urgent).

Sembla que seràn cridats a formar part del consell d'adquisició de pintures del «Louvre», la majoria dels crítics barcelonins, per la seguretat amb que precisen. Tots parlen de la famosa tela... y resulta que la *Gioconda*, es pintada en taula. (Vegin la premsa d'aquets dies).

Corresponsal

París 24, a les 15'33.

Continuem sense sapiguer qui es l'autor del robo. La policia francesa, per lo vist, no serveix per aitals descobriments. El govern francès pensa llogar an en Tressols, que diuen que no n'erra cap.

Corresponsal

París 25, a les 16'52. (Urgentíssim).

Si per un cas, n'es arribada a Barcelona, la bofia de que el quadre den Vinci l'havia comprat la Junta de Museus d'aquesta ciutat, poden desmentirho. Nosaltres hem desmentit que del Museu del Parc havien desaparegut celebrades teles den Tamburini, Masriera, etc., etc. Tots sabem que en el món no hi han prous diners per comprarles.

Corresponsal

París 26, a les 21'11.

El jutjat ha girat una visita d'inspecció *chez ex-Cambó*, que com vostès saben fa mesos que funciona en aquesta capital. L'objecte era veure si's trobava el famós quadre. Encara que el jutge ha contemplat altres famosos quadros, de les Giocondes de la casa, lo que's el de Vinci, tant bò com avans.

Corresponsal

París 27, a les 22'53 (Urgentíssim).

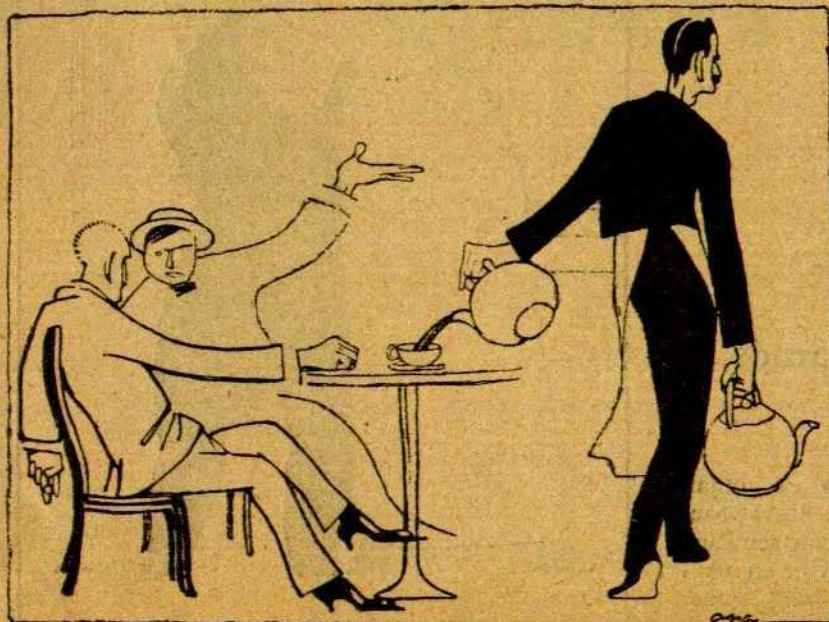
Han sigut afanades dos partitures de piano de la *Gioconda*. Se sospita que sigui l'autor el mateix que'l de l'obra den Lleonart.

Corresponsal

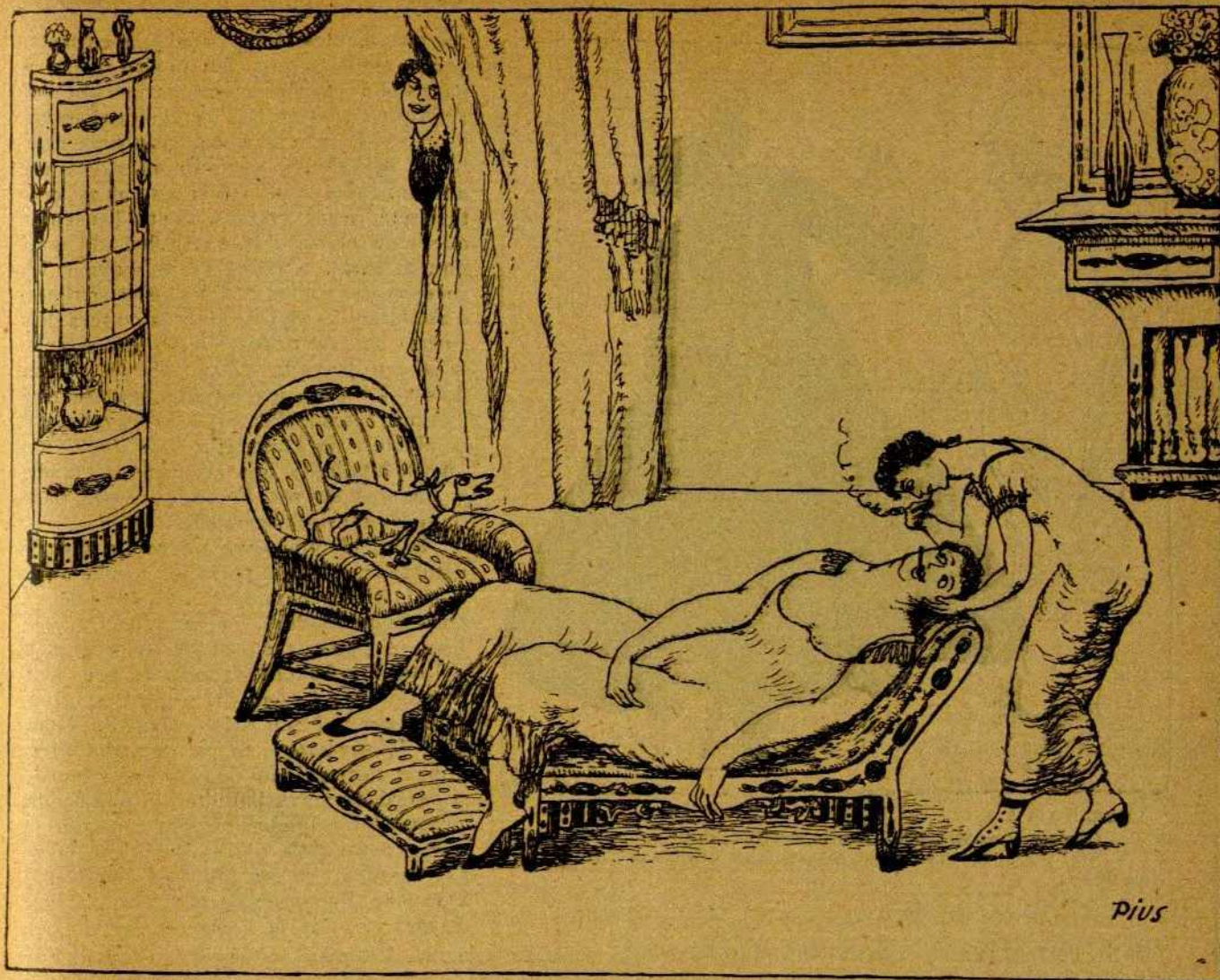
París, 28 a les 11'40.

Sols se sab que les paraules que va dir el lladre del quadre, en el moment d'emportarsel, foren: *Veni, Vidi... y Vinci*, que rès té que veure amb el lema den Pere G. Maristany, que diu aixís: *Bebi, Vini, Ranci*.

Corresponsal

—Y al fin: son rousos la cuestión social. No n'hi ha pas pocs de milionaris que envegen la tranquil·litat de molts obrers, la vida sossegada y sense maldecaps de tants pobres.

GELOSIA

El governador s'ens casa

El dia de la Mare de Deu d'Agost al Govern Civil no sabien donar raó de ont era el Sr. Portela. Els d'aquella casa al ser preguntats pels escriptors dels diaris, contestaren: *Està en el campo*. L'endemà y l'endemà passat hi havia la mateixa ambigüetat de notícies. *La Veu*, feia una nota política tot esfereidora. Nosaltres, ben, informats podem donar compte d'ont era el governador. El Sr. Portela *era al campo*, a Santa Coloma de Farnés, població de cinc mil ànimes, de la població de Girona, cap de partit, amb dugues rieres, la dels frares y la dels capellans, industria tapera, un rector, cinc vicaris, dotze beneficiats, un gramolón de uns botiguers de Barcelona que hi passen l'istiu, set civils, un periodista corresponsal de *La Vanguardia*, un passeig amb bancs y sense llums y per lo tant con-corregut, y aigües termals y picantes. Com que les aigües son medicinals, els bons colomirs no son preci-

sament aigüades. A les cases ont venen v'hi posen una branca de pi. De lluny el poble sembla un bosc.

Qui va encaminar els passos del Sr. Portela cap a Sta. Coloma? L'amor. Sí, senyors, l'Amor cast y pur que el nostre governador sent per la senyoreta Clotilde, la filla d'una marquesa, noble dama habitanta al Passeig de Gracia, admirada y desitjada pels nostres pares y envejada per les nostres mares, les quals passen una temporada en el Balneari del poble. El Sr. Portela va passejarse en cotxe amb la Clotilde y el seu gosset xino. Al vespre, entre les cigales y els mur-muris de l'aigua calenta, lluny dels remors de la ciutat y del baladreig dels lerrouxistes, el governador feu la seva declaració. Sembla que la Clotilde l'ha acceptada bé, com ho prova el fet de que el Sr. Portela es passés un parell de dies més dels que s'havia proposat en la seva companyia. La marquesa hi posa alguna dificultat, però ell no s'espanta; compta amb en Weyler pera vèncerla, prometent que quan tornés ho faria acompanyat del general.

LA GRAN VIA A

—Quin nom li sembla millor: *Via Favencia* o *Via Laletana*?—*Via Laletana*, es lo més natural. Si santa Laleta o Eularia es la nostra patronal

El Sr. Portela s'en va anar radíant, portant en son cor una esperança, alhora que deixava un desengany en el cor de les hermoses colomines.

Y ja veuen com Cupido ha sigut causa del sobresalt d'una ciutat y d'una informació de *La Veu* y com aquest any la Mare de Deu d'Agost ha sigut quelcom més que la Verge dels Sarauistes. Ha sigut la protectora d'un enamorat cor governatíu.

Don Joan, cobrador

... De l'Anònima. Es alt, ben plantat y guapet, certament. Amic de provar com se convencen millor les dones, tant aviat du bigoti com se'l lleva... Usa sabates enllustrades per tot dia, coll de planxa, alt y corbata virolada que resalta desesperadament damunt la grisor de l'uniforme. Va regularment en la línia d'Arenes a l'*Astillero*, la més apropiada pera rendir dones que van als banys a refrescar-se y a aixiribir-se y a rentarse totes aquelles que abans no passen pel carrer de Montjuic del Carme o de Santa Marguerida o de Wifred.

Don Joan, cobrador de l'Anònima, porta ja vensu-

des a trescentes dotze parroquianes seves, aquest estiu calorós com no s'en recorden gaires ni'n tenen memoria els que son més vells que nosaltres. Les ha reunides donant-les cap y cúes, o arrencant gustosament el bitllet del talonari y dibuixant la seva mà un semi-círcol fins arribar als quinze cèntims que recull graciosament a l'ensemps que dona el paperet, o fent lloc allí aont no n'hi havia, o refregant mansament les seves cames per les faldilles de les víctimes, o amparantles amb la mà a la cintura dels sotracos de l'arrancada, o amb una parauleta a cau d'orella—Deu sab de quanta dolzor—o amb una mirada que travessa l'ànima retuda. Per això es envejat del conductor, de l'inspector de la línia, dels guarda-agulles y fins del qüest de parada; y fins del senyor Foronda l'envejaría si tingués ocasió d'observarlo.

El seu domini s'extén desde la nena de catorze anys que ja porta mitja calada fins a la matrona de quaranta que, temptadora com fruita madura, encara llueix llassos blaus o llassos rosa sota la transparencia del *matinée*. Emperò la forsa del seu valer, la manifestació plena del seu art, els *Montes Urales* del seu saber, el pic del Montseny del seu *salero*, té un ram aont directament afecta: el ram de casades, el ram de ja passió, el ram de l'adulteri, el més segur, perquè les caigudes no s'hi coneixen, el més exposat pels perills que l'enronden. Les casades son les qui més somriuen a Don Joan. Son la seva especialitat, l'article de més preu de la botigueta del seu cor,

l'am de la marca, l'esquer del negoci, el clou de l'espectacle.

Això no pot explicar-se. S'ha de veure. Us heu de llevar de matí a l'hora del primer vol, quan el cotxe s'omple de cistelles, de pits, de bucles humits de bandolina, de devantals de butxaques amples, de manequins pera ús de camiseres y gallinaires, de fragàncies selectes comprades a basars de «Tot a 65».

Es aleshores quan Don Joan fa de les seves. Aquesta vui, aquesta no vui, vinga refrecs de cames y genolls, foc de mirades, música de paraules tendres, sospirs que fereixen y moviments cadenciosos de cos que son exaltacions, com si acompanyessin una barcarola amb lletra de Apeles Mestres.

Es aleshores quan l'hèroe triomfa. Cada casada es una víctima. Cada marit es una víctima. Cada rengle de tres fills que's queden a casa adormidets amb el cafè amb llet al peu del llit pera quan se despertin, son tres víctimes. Adeu, *sosiego*! Adeu, pau conjugal. Adeu, llar tranquil·la! Adeu, estovalles netes flairoses de bugada y adeu, pa blanc! El conductor no sab lo que sent, però sab lo que pressent; y la campana toca y el cotxe vola perquè el bon home vol demostrar als que passen que ell està per feina y que si pera pujar la família ve obligat a conduir aquell temple ambulant de l'amor, ell es verge d'intencions, sà de desitg, neutre de follies voluptuoses.

Don Joan, viu delitosament els instants. El cotxe es un *senallo* y ell el soldat. Un galliner y ell el gall. Un campament y ell l'hèroe. Aquella li respón amb una mirada sonda y penetrant, la seva tot just insinuanta. Mentres li dona un duro pera que's cobri el gasto, ell li diu que voldria tenirme un milió d'aquella moneda pera posarla als seus peus; y al tornarli el cambi li reté la mà entre la seva, fentli pessigolletes amb la punta del dit, com una senya de rectó que ell deu entendre... L'altra li dona dugues pessetes y li prega que dissimuli, que al cotxe hi va una cunyada y la comprometría. Y li diu intencionadament mentres ell posa mà a la cartera pera tornar el cambi de les dugues pessetes que li dona. La d'enllà, més modesta, allarga una pesseta, dientli que l'avisí el dia que li toqui festa... Y Don Joan cambia, comptant no més amb el tacte, refregant com sempre els genolls, acostant els ulls, presumint la galania del seu cos irresistible, temptador y vencedor...

Les víctimes, més mortes que vives, baixen a la Boqueria, plenes de sentiment de deixar tant depressa al galàn. El cotxe es vuida de cistells, de pits, d'anques, de bucles, de devantals y manequins blancs. Tots, al descendir, el despedeixen amorosides y melangioses. Tant baixar de dones, li permet fer un xisto brut, lasciú, a l'orella de la més desenvolta. Ella el mira picarescament, y sembla demanarli gracies... no se sab a punt fixe si per l'acudit o per haverli canbiat dugues pessetes.

El cotxe arrenca. Don Joan es portat a la Barceloneta mitg pel tramvia y mitg per les ales de la seva fantasia. Se veu, una volta més triomfador. S'acosta al conductor y li repeteix l'acudit que ha xiulat a l'orella d'aquella mossa dels pits plens, del cos blanc, del coll escotat, de les sabates baixes y de les mitjes calades... El conductorriu com un bonifaci y per poc, distret fa una desgracia...

El cotxe arriba al passeig Nacional. Don Joan, prop del terme del viatge, passa comptes. Consulta el talonari, la fulla de ruta, repassa la cartera... dugues pessetes de plom, un duro *sevillano*! Astut y confiat, prou que les farà passar! A l'hora de les *cocottes*, que ell ne diu. Quan dels carrers d'Urgell, de la Diputació, de Muntaner, d'Aribau, a mitja tarde elles venen a omplir els tramvies d'odors suaus, de capells amples, de sedes y tuls.

Tral tral puja una *cocotte*. Don Joan la fereix amb la mirada d'aquets ulls seus tant penetrants, tant grossos, tant incandescents com els de l'Ortin; mirada que ella, amable, agraeix somrienta sota'l vel del seu barret. Ell s'hi acostà y li allarga'l bitllet amb la seva gracia exquisida. Ella'l paga amb un duru. Ell li son-

— ... a Arenys vas? Pshel... Y perque no vas a Caldetes, com are jo, que es una platja més xic?

—Ja t'ho volia dir, però aleshores tu hauries tingut d'anar a Arenys.

reix l'acció y devé més benvolent... Y li dona tres pessetes d'aquelles...

La passatgera, malgrat l'amor que per ella endevina en don Joan, mira'l cambi que aquest li dona.

Y li torna tres pessetes, dient, plena de gracia:

—*Me paguesse que no son muy buenas... Quiéguen hasser el favor de cambiármelas?*

Don Joan posa mà a la cartera y renega entre dents.

Y ja quan puja una dama, toca amb rabia la campana y treu a mastegots, de la plataforma,—oh acció justa y merescuda!—a un venedor d'*El Liberal*. S'han acabat per avui, en don Joan, les galaríos.

Aquest don Joan es del Vendrell; més ben dit, català com jo, aquell y l'altre y els nostres estimats lectors.

ZADIG.

Relliscades

El sol d'Agost, com si les relliscades fossin raimas, les fa madurar d'una tant gran manera, que si nosaltres ens guanyessim la vida amb elles, com assegura el senyor D. Emili Junoy, ens podriem fer un xalet ont hostatjariem a l'ilustre polític si alguna vegada era perseguit per la policia de la monarquia, sense por a que mai li retreguessim, per consideració an ell y a la nostra cavallerositat, la generositat oferta.

Comensem la verema de relliscades.

La Prensa, comensava un article, traduït del francès, dient: «El famoso romancero...». De romancier,

novelista, ells havien fet *romancero*. Y en tot l'article vinga dir el *romance* y el *romancero*.

Ens juguem qualsevol cosa a que l'article es del romancero den Bernat y Duràn.

Creguins *La Prensa*, deixis de romansos y dediquis a fer enrabiar an en Mir y Miró.

Un telegrama model, de *La Tribuna*:

«Caso sospechoso.—El gobernador de Zaragoza comunica que en el pueblo de Riera se ha presentado un caso sospechoso y que ha marchado al mismo el inspector de Sanidad, señor Vendrell.»

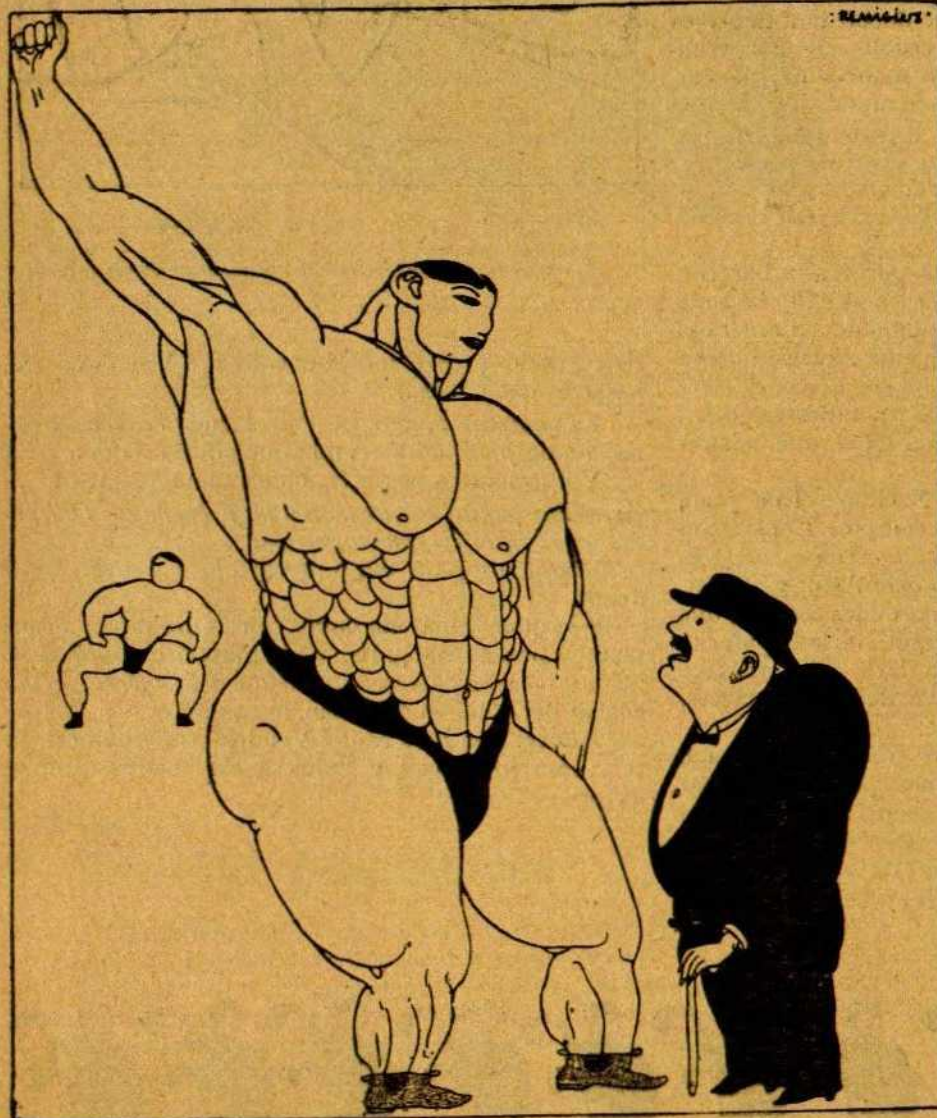
Primer. El poble de Riera, es de la provincia de Tarragona, de manera que'l governador que comunica la noticia fou el de Tarragona y no el de Saragossa.

Segon. El senyor Vendrell, no es un inspector de Sanitat, sinó'l Vendrell, la patria den Carner. Y dispensi *La Tribuna*, però per més que'l Vendrell es un senyor poble, encara no li diuen senyor, entre altres raons, perque el Vendrell, essent vila, es senyora. De manera que un'altra vegada feminisi parlant de la senyora Vendrell.

La Tribuna, el més il·lustrat dels nostres diaris, comentant el robo de *La Gioconda*, escrivia: «Se empieza ya á dudar que la famosa talla, esté escondida en el Louvre».

No senyor, no. Una «talla» es una escultura, però mai una pintura perque ni amb el cisell se pinta, ni amb el pincel s'esculpeix. Aquesta vegada s'ha tallat, el benvolgut y il·lustrat comfrare.

LA LLUITA GRECO-ROMANA

El geperut.—Y qui diu vostè que perden?

El lluitador.—Aquells als quals el seu rival fa tocar els homoplats a terra.

El geperut.—Doncs, jo li asseguro que an a mi no'm guanyarien.

EL VERDADER AIMANT

—De manera que has renyit?
—Sí.
—Y qui té la culpa? El comte?
—No, el compte.

D'El Diluvio, periodic antinacionalista, de l'Unió Federal Nacionalista.—Un anunci:

«STA. Y VIUDA atractivas, distinguidas y de belleza sin igual, casarán con señor fino. Visible: 11 á 1 y 4 á 8. Arolas, 2, 1.º (travesía calle Boquería).»

Deixem fins les senyes, pera que no's dubti de l'anunci y puguin els nostres llegidors tocarlo, després de veurel, seguint els consells d'aquell bon Sant Tomàs, que si vingués, no surtiria dels cinematògrafs.

Yna viuda y una senyoreta, se casarán amb el senyor que vulgui? Recristinal Un cas de bigamia anunciantse en els diaris. Però ja suposem perque s'oferei-

xen a un home sol, les distingides dames del carrer d'Aroles, 2, 1.ª. Pera poguerli oferir l'una, lo que l'altre, la viuda, ja no li pot presentar. Empró en aquest cas, el senyor que se les emporti, no tindrà que dir lo que un amic nostre després de casarse: «Noi, crejeume, no estreneu mai, ni dona, ni sabates».

La manifestació del diumenge

OTA un sol que mataba, uns deu mil ciutadans ens llen-

rem a demanar l'abolició de la pena de mort. No se sentia més que mori en Canalejas! Morin els butxins! Mori aquest! Mori l'altre! Durant la manifestació no hi va be res de particular, però quan desfilaron, carregues, cops de garrot y trets. En Bravo diu, però ningú s'ho creu, que un el volgué matar; devant del convent de la Punxa, se dispararen més de cinquanta trets y a la tarde, en el carrer de Sant Pere, una dotzena més de trets, entre carlins y radicals.

Però en Bravo, després del seu assassinat, està tant guapo com sempre y ningú prengué mal amb tantes descàrregues. La manifestació havia triunfat. La pena de mort, quedava abolida.

Naturalment el que més por tenia a una pena de mort, imposada per el sol era l'Emiliano. El pobre xicot, heròicament anava'l davant de la manifestació, però un pobre correligionari li feia ombra amb una ombrela. Estaba més mono!... Amb la por que va passar quan lo de la setmana tràgica, sembla mentida que vulgui encara estar a l'ombra.

Els calsotets del marquès de Marianao

D calor n'ha feta com mai y tots l'hem sentida, però ningú com el senyor marquès de Marianao, batlle y descendent de don Favila. Ell té totes les comoditats de la vida, però l'home sua massa y contra la suor no hi ha remei ni a casa del senyor marquès. Podria estar fresc en el seu palau o allà en el Parc Samà, però l'home té vanitats y la vanitat li fa esser alcalde y, per lo tant, agafar calor y suar, suar com suava'l seu avantpassat don Favila quan cassava osos.

En Bittini, el secretari, prou li deia:

—No's posi samarreta, senyor marquès.

El marquès el creia y se treia la samarreta; però la calor que se li anava del cos, li regalimava per les anques. En Bittini, torna a aconsellarli:

—No's posi calsotets, senyor marquès.

El marquès se treia'ls calsotets, però com que la calor seguia, al suat noble no li restava més que queixarse noblement, com cal a un senyor marquès.

La setmana passada anà al seu despaig de la arcaidía. Feia una calor horrible. Tothom se queixava. Davant d'uns quants regidors, ell, con fessa les mides que havia pres:

—Sí, senyors, sí, fa molta calor. Y això que no porto calsotets.

El PAPITU sent un dubte. Com estaràn els pantalons del senyor marquès? Si haurà tingut el noble arcalde de posarse bragues?

Y si no està fet a bragues
Les costures li faràn llagues.

Sonata XV

ARA comensa a anar bé; la calor apreta com si siguesim al Juliol, y a Melilla s'han esbatussat fentnos morts y ferits també lo mateix que si fossim al Juliol.

Vos dic que sí; el general no sé quants, ja surt a passeig amb el gat per aquelles on tanyes. Això del Gat es un moro que's diu aixís de mal nom. No vos ho prengueu per mal cantó, ni per el cantó que seria confondre un gat moro amb un gat de ví dels que porten els requetens y els radicals, quan a la vora de la font fan fontades, cosa que indigna al nostre admirat poeta Micer Carner, y li fa exclamar:

—Coratge, home, que sols se mor una vegada... Y què?... encara teniu tanta d'arrea?

—No... ara valg bastant lligat.

—No'ns plauen els federals, requetens ni radicals.

Pel demés he anat un ratet amb la manifestació contra la pena de mort. Un servidor hi està molt conforme amb això; amb lo que ja no hi està es amb que fassin manifestacions en hores tant poc apropiades. Perquè mirin que això de convocar al poble a les onze del matí y a la plassa de Catalunya, son ganes d'escalfarli el cap y de que torni la setmana tràgica. Y sinó vegin aquells caps calents que cridaven: Abaix la pena de mort!... Mori en Canalejas...!

Les manifestacions en aquest temps s'haurien de fer a entrada de fosc, aixís la gent podria anarhi amb tot *recreo*, y encara fora millor que les fessin en havent sopat, tot y que això tindria un mal y es que si algú s'esgarriava y tornava a casa a hores petites o no hi tornava, la seva familia, ja sabedora de que havia anat a manifestarse, passaria un mal trago creguda de que el noi era al quartelillo purgant els ideals republicans, socialistes o feministes.

De la calor no m'en parreu, perquè ni humor de parlar tinc cada vegada que hi penso. Ara, per poguer dormir y ferme una ilusió de fresca, me fico al llit acotxat amb una bànova y dues flassades de llana. De calor potser ne tinc més, però una ilusió sempre es una ilusió y además no'm piquen els mosquits.

Ara, qui vulgui venir a veure a l'horxateria, que vingui amb mí; pel camí ja'ns aturarem a Canaletes.

Flors de cingle

En la Garriga, poble cèlebre pel bosc d'en Tarrés, per la calor y per servir d'estoig durant l'estiu al immens talent que's porta l'ilustre advocat don Ildefons Suñol, s'estrenarà amb permís de l'autoritat y de permetreho el temps, un drama del poeta y regidor don Ignasi Iglesias—cèlebre per l'himne de les colònies escolars y pel seu bon cor—titulat *Flors de cingle*.

Nosaltres, qu'estem justament indignats amb la comissió organitzadora, amb l'autor y amb l'autor de les decoracions, que contra lo que deuria pensarse no es Deu sino el senyor Alarma, per la falta de delicadesa que amb nosaltres han tingut, no invitantnos al *gaudeamus* que en la casa pairal del digne regidor regionalista va donarse als representants de la no menys digna premsa barcelonina, aixecarem el vel misteriós que sobre l'argument de *Flors de cingle* pesa.

No n'estem ben enterats, però per veus volàtils sabem que en l'acció de l'obra hi apareixen un capellà, una noia deshonorada, un promès que's tira al pou, etc., etc. En fi, una barreja de *Resclosa* y article de *Fray Gerundio*. I ara que diem de *La Resclosa*, ha pensat el cèlebre senyor Iglesias en lo admirable que fora representar aquell dramet en l'escenari de la Naturalesa. Faríen diners encara que no fos més que per veure al actor don Enric Borràs representant aquella escena de cordarse la bragueta, amb el mateix admirable virisme amb que ho feu el dia de la estrena en l'escenari del històric teatre de Romea.

Y que podria fer bonic fins quan ell no es en escena, ja que suposem que'ls bastidors d'aquest nou teatre seràn una miqueta transparents y aixís se podrien representar dos accions simultàneament: la de l'escenari y la d'entre bastidors tot a la vista del public.

Cregui, més bé anirà seguint els nostres concells que no seguint els del gran crític senyor Martínez Codolà, que tant eloqüent brindis va dedicarli en el *gaudeamus* de que ja s'ha parlat.

Indiscrecions d'en Junoy ("cadet")

Se veu que'n Junoiet ja torna a ser aquí y desde *La Publicidad* ens amenassa amb un seguit de cròniques del viatjet que ha fet y que ell ne diu sentimen-

tal; ja hi podríem posar erotic-sentimental, amic Joseph Maria.

De totes maneres, ja ens avensa que en Sunyer pinta a Munic ficat dintre una arcada gòtica, com si fos un Mossèn Borra, y que desde allí s'arregla amb les *gretchen* fent tots plegats deliciosos idilis. Ail si les tal *gretchen* l'haguessin vist tal com pintava a Sitges, que era, dit sia amb perdo, tal com el va parir sa mare, si exceptuem les espardenyes.

Després ens parla del Sr. D. Ismael, cèlebre caricaturista de nostre benivolgut confrare Sr. *Cu-cut*.

Entre altres coses diu que'l Smith té un lloro; bé, ara que's compri un mico o que li ensenyi de dir:

—Pobrel pobrel Ismael Smith.

Diu també el noi Junoi, que'l Sr. Smith té uns vestits de torero y que s'en vesteix per *epater* les veines. Quina gràcia els hi deu fer! Amb aquelles *hechuras* que Deu li ha dat, deu ser moníssim.

De bona gana daria una pesseta per veurel.

Finalment ens consta, que a dit cèlebre artista el perjudica el seu nom d'Ismael, y explica que li ha tancat moltes portes això de tenir nom de jueu.

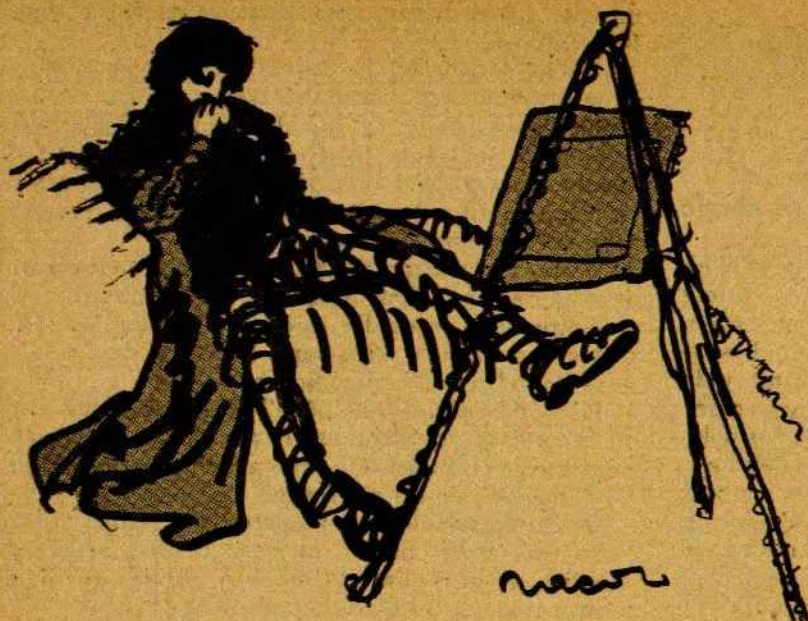
El nom? el nom... el nom. Y els fets, que carai!

Satírics de la dreta

Quan la gentada passa, són darrera el balcó;
Al primer crit que senten tanquen el porticó.
Y per una escletxa espíen la lluisor
D'uns sabres, que'ls permetin tornar a la claror.
Al ser enlaire l'arma, s'enriuen dels que fugen
Y titllen d'anarquistes, als qui enardits ajuden
Als companys. Tot finit al carrer, llavors muden
De cara, fan un respir, d'abaix el cafè els pujen
Gasseosa, cervesa y llimó per fer la bola.
A mida que reïresquen, els passa el vell enfado,
Malparlen de la esquerra, y el senyor Rucabado
A qui fan obscurs versos en mitg de gran tabola

LA IMMORALITAT D'UN COLORISTA

—Ara no sé si es blau o vert... però ho faré vert que té més acceptació.

Rondallaire

El telèfon

COM sol succeir moltes vegades, l'amo d'una coneguda fàbrica de farines d'aquesta plassa, s'entenia amb la senyora o esposa de l'encarregat.

Aquest, més o menys sabedor de la cosa, feia els ulls grossos y, ademés, aprofitantse de la anormal situació, escamotejava a la seva manera els centenars de saques de farina que podia.

Però com que ve que tot se sab, un día, qui volia bé al amo, li va fer avinent el desfalc continuat de qui de la fàbrica n'era encarregat.

L'amo, al saber la nova, per tantes raons desagradosa, plè de la més natural indignació, va voler castigar y esmenar degudament la falta, però els crims de la consciència recordantli els seus amors adulterins, el van posar en un compromís y no sabia què fer.

Pensant y meditant y veient que'l negoci feia de mal resoldre, li acudí a la pensa usar el telèfon per fer la reclamació al seu encarregat.

Tal dit, tal fet: truca al telèfon.

—Centre!

—Etc., etc.

—Com diu?

—Ets tu?

—Sí, què se li oferia?

—Sabs que lo que m'han dit no m'ho pensava?

—Vostè dirà.

—Sabràs com he sapigut de bona tinta el desfalc que tu, abusant de l'amistat y de la confiança, t'has atrevit a portar a cap.

—No l'entenc.

—Que no m'entens? Desgraciad!

—No'l sento.

—Com? No'm sents?

—El telèfon deu anar malament, perquè no l'he entès d'una paraula.

—Miserable!

—Vcl fer el favor de repetirho?

—Miserable!

—Es inútil: no s'entén res.

—No m'ho fassis tornar a dir.

—Li juro que'l telèfon no funciona com cal.

—Ja't donaré jo'l telèfon!

—Ja veurà, deixim dir: escolti.

—Home indignel!

—Escolti.

—No haig d'escoltar res.

—Endemés, he sapigut que vostè y la meua esposa...

—Com? Què dius? No t'entenc.

—Sí, senyor, sí; que vostè y la senyora...

—Noi, no s'entén ni una paraula.

—Veu com li he dit que'l telèfon estava espatllat?

—Sí, noi; tens tota la raó. No me'n havia adonat.

Els cegos

Entre les maravelles que avui encara's contenen dels cegos, tant de naixement com de malaltia, hi ha les següents:

Un cego que per allà els anys 65 y 70 del segle passat anava a buscar nius, y per haverlos, com es de pensar, s'enfilava als arbres.

Un altre cego, que posant la mà sobre un cavall deia: «blanc»; deia «negre»; deia «blanc y negre».

—Y ho endevinava?

—Oh! no, com a endevinarho, no ho endevinava mai.

Les targetes postals

En Pepet Remolgosa, del comerç de Barcelona, tenia xicota y regna dels seus pensaments comercials y no comercials.

Tot el seu ideal era posseir aquella més que regular hermosura, fina com una tórtora desparellada y suau y tendre per demés.

Fruir aquelles dolces carns dignes de ser cantades pel gran poeta Verdguer, gloria de la nostra patria, era un desitg seguit y repetit que mai el deixava.

La situació actual no permetia ni de molt el casament. En Remolgosa no estava establert y encara en tenia per dies, si les coses anaven bé.

Posseir aquell cos, trovat y seguit pels xamosos carrers y carrerons de Barcelona, era per ara y tant una cosa impossible.

Però ell, com a bon comerciant, jugant el tot pel tot, va proposar al seu ideal, encetar el plat del amor, avans de pujar els quatre graons del altar, aont els enamorats se juren eterna fé, avans de ficarse al llit.

La noia, que es càs; primer morir. Honesta y recatada com la que més, no va accedir a aquella destem-

plada proposició que ella mai hauria suposat pogués sortir de la boca den Pepet, el qual, veientse perdut, va acudir al recurs avui tan usat de les targetes postals.

Primer li va enviar, per correu, targetes amb vis-tes dels principals edificis d'aquesta localitat, antics y moderns. Palau de la Generalitat catalana: Absis de la Catedral: Palau dels ducs de Medinacelli: Casa Calvet, Arquitecte Gaudí: Casa Güell, Arquitecte Gaudí: Palau de la Música Catalana, Arquitecte Domenech y Montaner.

Després retrats de les artistes més conegudes: Margarida Xirgu, a la Reina Jove; Margarida Xirgu, a l'Asa de Buridàn.

Després, artistes menys conegudes, però més escotades.

Després, escenes d'amor, y finalment, escenes al natural, que no podien ser enviades per correu y que ell mateix les hi va portar.

—Després d'haver vist això—li va dir la noia—tot lo que vulguis.

La piga.

—No sé qui vols dir.

—Sí, home, si no'n coneixes d'altre.

—Potser sí, però ara no m'en recordo.

—Es una d'alta, ben feta, que cada any va a festa major a Gelida.

—Dius que es casada?

—Sí, sinó que ara no'm recordo com se diu el seu marit.

—No hi càic.

—Es una que figura molt a Barcelona.

—Ah! que vols dir una de rossal

—Sí.

—Que té dugues filles?

—Just.

—Que té una piga aquí sobre la cuixa?

—La mateixa.

—Sí, home, si no'n conec d'altra.

—Perxó t'ho deia.

Els funerals den Bernis

Seguint la costum de la present revista, que té l'honor de dedicar uns funerals a cada persona important que's mor, passarem a celebrar els funerals del gran Albert Bernis, de qui tantes vegades, tant per lloarlo com per picarli els dits ens havíem ocupat en les revistes líriques endressades a dar compte del resultat artístic de les diverses temporades d'òpera italiana, francesa y alemanya.

El gran Albert Bernis, qu'entafurat en aquell despaig tant baix de sostre, aont els hores alts si'ns des- cuidavem donàvem cops de cap que feien anyorar la gorra de cop, perduda entre els dolsos recorts de l'in-

fantesa, feia saltar, ballar y sonar el gran teatre del «Liceo», honor y esbarjo dels dignes propietaris que formen part del circol del mateix nom.

Inutil serà descriure la popular figura del mala- guanyat empresari, un dels nostres més estimats lie- gidors, qu'ens llegia tant per gust, com per lo que li convenia.

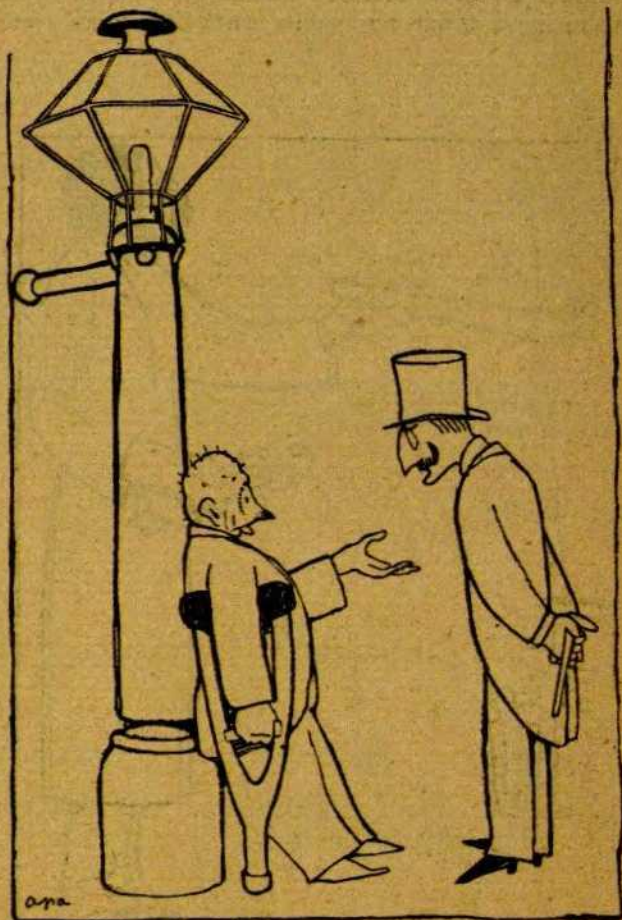
La cara seriosa y dolsament amoinada, entre aquells *pan y toros* y el bigoti a l'italiana que corres- pon a un home que tant aviat era a Milà com a Barce- lona, patria, la primera ciutat, del arrós que tant se menja a la segona.

Enamorador com el que més pel seu tracte y el seu trevall inestroncable, rès l'espantava, desde aquella cadira màgica, devant de la que desfilava tot Barcelo- na filarmònica, tot Barcelona financiera y tot Barcelona que figura.

Anima dolsa y enèrgica, tant sabia desmaiarse als brassos dels seus acreedors y acreedores, com impo- sarse als que li devien y no li pagaven.

Serpent de bronze, que dormia sobre'l pit d'una casta diva, fent calculs sobre el presupost d'una tem- porada de gentil primavera.

Castellanista fins al moll dels ossos, no creia que al món hi pogués haver més llengua que la den Cana-

—Una gracia de caritat per un pobre que la gota no'l deixa treballar!
—Ja haveu probat la *piro tirta* del Dr. Metchnikoff? Ja haveu probat els banys de Carlsbad? Y doncs, home, y doncs! Diguen més aviat que explo- teu la vostra malaltia!

lejas y la dels tenors. Li servia la primera per anunciar lo que havia de ser expressat per la segona, y sols usava la nostra xamosa parla, quan despullantse dels seus maldecaps feia broma amb nosaltres o amb els dignes propietaris del «Liceo».

Molta pena va tenir de passar en Pena, per convencel de que la música moderna venia justa al nostre idioma patri, però en Bernis, empresari de naixensa, va saber al últim emmotllarse y fer que les dugues llengues sonores, fessin lloc a l'idioma del PAPITU.

A cadascú'l que sigui seu: la gloria d'haver introduit la llengua catalana a la boca dels tenors y de les dives, correspon al difunt y plorat empresari. Temps a venir, quan tot lo pertanyent al Liceu se fassi amb la llengua que com es natural s'ha de fer, els homes agraits recordaran que'l gran Bernis va ser el primer de donar la nostra llengua al públic que la demanava amb tot l'ardor y l'entusiasme de la joventut.

A hores d'ara, Deu ja'l té al cel, aont les divines melodies li fan comprendre que les divines estrofes de Bellini, Donizetti y Rossini, eren pà sucats amb oli y que tot lo d'aquet món no es res, encara que's pagui un duro d'entrada al quint pis, per sentirho, com quan cantava en Gayarre.

El PAPITU, al cantar els funerals d'aquest home que ho ha fet tot pera que Barcelona pogués participar de la música, se complau en reconèixer els mèrits del difunt, agraintli les moltes y moltes entrades de favor que'ns havia donat per aquella santa Casa y les aten-

cions immerescudes que havia tingut sempre pel nostre xamós setmanari.

Acabarem fent precs pera que'l seu sucesor el prengui per model y procuri seguir les seves inoblidables petjades.

EPIGRAMA

M'agrada del Agost, en els jorns caldejats,
acostarme a les fonts aon son arreglerats
criades, meritoris y tot de gent menuda,
que en la deu d'aigua fresca van a cercar beguda
pera matar la sed.

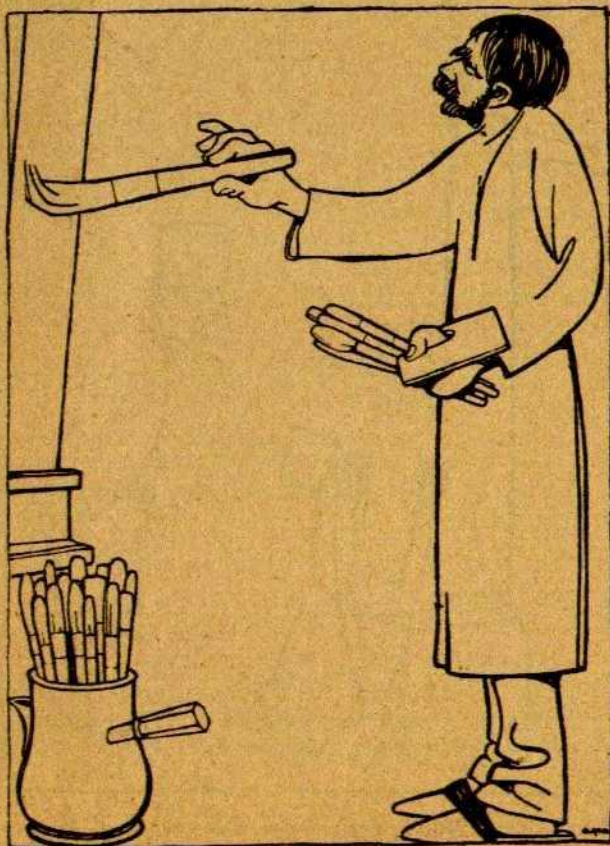
Un cop hi so atansat, demano el cantiret
al més petit dels nois qu'envolten la fontana.
L'aixeco al cel, y un rajolí de plata
s'endinza per ma gola que al hivern sols beu vi
y que als estius frueix el fresc sabor diví
de l'aigua de Moncada.

La sed apaigabada, mes mans devenen balbes,
y deixo caure'l canti, com aquell qui no vol;

Perque res n'es tant grat
com el rostre astorat,
d'un noiet desolat
per la immensa catàstrofe
d'un cantiret trencat,
si no es el patarrell
que ve seguidament,
y es anunci de plors
davant la realitat
del cantiret trencat.

Poques monedes fan
que torni l'alegría
al rostre del infant.
y o segueixo ma via,
ells resten comentant
ma gran barroeria.

MARC.

—Això de la crisi del Teatre es una comedia... al costat de la de la Pintura.

L'HUMOR EXTRANGER

El Marroc tal com es y tal com deuria esser.

(Del M. A. P., de Londres).

—Vetequí una cosa curiosa vosie t'is dits grocs.
—No obstant... jo no fumo pas.

(De Le Journal, de Paris).

—El senyor calvo.—Vetequí jo he frotat aquest preparat sobre el meu cap tres setmanes seguides y no he obtingat cap resultat! Vos m'havieu dit, no obstant, que això faria sortir cabells a una bola de billar...

—Y be com voleu vos que això fassi sortir cabells sobre una bola de billar si fregueu sobre la vostra testa.

(Del Life, de New-York).

—Si tingués la sort de pescar l'altre!

(De Le Journal, de Paris).

—Ep... El...! Jimmy, no us en aneu... Això no està pas llist.

(De Le Rire, de Paris).

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13, 1.er
de 4 a 5

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURE, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NIRVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agna, 9 —Además se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES
APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTE ASSLAT 18

ANNA HORTET

Manicure française

Higiene y belleza de les mans

Rambla de les Flors, 14-2-1

Posa en coneixement de sa distingida clientela el seu viatge a París al objecte de perfeccionar la Manicure la higiene y la belleza de les mans per el Nou sistema Americà adoptat per l'Elite et le grand monde.

Avisará oportunament la seva arribada

J. HORTA

Imprempta

Litografia

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfono 2326

UN BON CONSELL A TOTS ELS HOMES

Voleu calsat elegant, còmode y econòmic?

Doncs no deixeu de comprar el calsat en els grans magatzems

LO INCREIBLE

aont trovareu moltes classes de calsat tot cusit sistema americà (el més fort que's coneix), y construït amb bons materials:

AL PREU ÚNIC DE PESSETES

CARRER ESCUDILLERS, 6 (PROP LA RAMBLA)

Sucursals: Ronda Sant Antoni, 70 y Salmerón, 17 (Gracia)

10^{'50}

En tot temps de l'any s'agafen refredats y en tot temps els curen els

Pellets del Dr. Mackenzy

- Sembla que li proven an el seu papà les aigües del país. S'ha engrixat molt.
- Sí, però es que venia per aprimarse, compren?
- Aixís es a vostès que'ls han provat.
- Ja li diré, es que precisament nosaltres dugues venlem per engreixarnos.